

ка царска корона. Съ разтуп-
тѣно сърце Омуртагъ обходи
лагера и щомъ влѣзоха подъ
царската шатра, той се обърна
къмъ своя великъ войвода:

— Утре потегляме на бой,
Ишбуле!

— Да бжде волята ти, гос-
подарю!

— Но тебе не ти е драго.
Виждамъ въ очитѣ ти мжка.
Защо си кахърень, кавханъ Иш-
буле?

— Господарю, като ме пи-
ташъ, щети
обада. Пре-
ди една не-
дѣля, кога-
то твоятъ
баща берѣ-
ше душа,

азъ тръгнахъ изъ
българската зе-
мя да диря мж-
дърълъкаръ, кой-
то да даде здра-
ве на хана. Като
ходихъ отъ село
на село и раз-

питвахъ де кого срещна, стиг-
нахъ въ една суха долина. Тамъ
намѣрихъ най-бедното село.
Подъ селото се виеше корито-
то на пресъхнала рѣка. Въ рѣ-
ката, хане, видѣхъ две голи
черни българчета да се лутатъ
и дирятъ вода. Отъ време на
време тѣ се навеждаха, отмѣ-
стѣха камънитѣ и долѣпѣха уст-
ни върху напуканата земя...
Ханъ Омуртагъ, видишъ ли на-
среща планината Хемъ? Тамъ

